

[Thorkil Kristensen.]

vanskelige beslutning, som vi har herinde. Hvis vi ikke har sat os så godt ind i dette, som det nu engang er muligt, så er det vor fejl. Derfor bør vi ikke skubbe ansvaret over på vælgerbefolkningen i almindelighed, og derfor skal jeg på venstres vegne afvise såvel lovforslaget som forslaget til beslutning om en folkeafstemning, hvorimod jeg skal anbefale at stemme for forslaget til folketingsbeslutning om Danmarks godkendelse af Vesttysklands tiltrædelse af Den nordatlantiske Traktat.

Ole Bjørn Kraft: Da vi under debatten inden udenrigsministerens rejse til Atlantmødet diskuterede Danmarks stilling til Parisaftalerne og Tysklands genbevæbning, redegjorde jeg på mit partis vegne ret indgående for vore grunde til det standpunkt, vi har indtaget, at give tilslutning til disse aftaler, til Tysklands medlemskab, til Tysklands genbevæbning, og siden har vi jo haft god tid til at belyse sagen fra alle sider. Det er ikke for meget sagt, at den er uddebatteret her i landet.

Beslutningen er taget også i det danske folk, og der vil derfor ikke være megen grund til at gentage, hvad allerede så ofte er blevet sagt, de rent principielle betragtninger om, hvad denne genbevæbning betyder, omfanget af kontrollen, betydningen for det tyske demokrati og alt hvad dertil hører. De bemærkninger, jeg har til hensigt at gøre under forhandlingen her i dag, skal derfor også være koncentreret om nogle ganske enkelte sider af sagen, bl. a. fordi disse sider træder stærkt frem i modstandernes agitation, og fordi de også har en vis aktuel betydning.

Det første spørgsmål, jeg vil tillade mig at fremsætte nogle synspunkter om, er dette: Vil Parisaftalerne hindre optagelse af forhandlinger mellem øst og vest om Tysklands genforening og alle de problemer, der knytter sig dertil, eller vil vedtagelsen af ratificeringen i 15 lande forhindre disse forhandlingers optagelse? Det er jo ikke mindst det radikale parti, som har stillet sig på det standpunkt, at man burde vente med ratificeringen, til nye forhandlinger havde fundet sted. Det har spillet en ganske betydelig rolle i hele den radikale agitation og også i det ærede partis ordførers her i salen.

Hvad ville nu den sandsynlige udgang blive, hvis man havde anvendt denne fremgangsmåde, hvis man havde udsat ratifikationen, havde ladet hele sagen ligge i de 14 lande, og man så — det er jo ikke engang sikkert — havde fået forhandlinger i gang? Efter forløbet af de hidtidige forhandlinger mellem Sovjetunionen og Vesttyskland og Sovjetunionens holdning under disse forhandlinger er der al grund til at tro, at resultatet nu som før var blevet månedlange, ja, måske årelange konferencer, afbrudt med nogle mellemrum og genoptaget med lange diskussioner og dagsordener, med lange noteudvekslinger o. s. v. frem og tilbage, uden at Tysklands genforening var kommet et skridt videre. Dette ville falde ganske nøje sammen med det, som hidtil har været sovjetrussisk politik, synlig for alle, i dette spørgsmål: at benytte spørgsmålet om Tysklands genbevæbning og ratifikation af Parisaftalerne til at splitte den vestlige verden, forhindre, at Vesttyskland bliver en del af den vestlige verden, uden samtidig at ville tillade, at Vest- og Østtyskland forenes. Samtidig ville man jo også opnå det, man hidtil har opnået ved at trække sagerne i langdrag på denne måde: at Vesttyskland blev en suveræn stat forbundet med stærke allierede og således i stand til at forhandle om Tysklands genforening udfra en gunstig position.

I stedet for at føre til en lettelse i den kolde krig, således som man først og fremmest fra radikal side synes at mene, i stedet for at føre til bedre forhold mellem øst og vest ville en sådan politik og en sådan udsættelse langt snarere holde den kolde krig i gang, ja, måske endogså skærpe den, thi det er sandt, at den vestlige verden har fået tilstrækkelige beviser på, hvorledes Sovjetunionens holdning er i denne sag.

Det er derfor, man efter de sidste forsøg ved Berlinkonferencen nu med alle landenes tilslutning har truffet beslutning om at gennemføre ratifikationen af Parisaftalerne og derved standse Sovjetunionens mulighed for at splitte verden og holde propagandaen i gang i de vestlige lande. Jeg synes, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) skulle lægge mærke til, hvorledes man fra kommunistisk side har udnyttet hele denne situation også i vort land til at søge at så splittelse og misnøje.